

Henseende. Jeg finder, det er højst uheldigt, at Retsbetjente saaledes have Ret til at træffe Akkord med deres Fuldmægtige og Skrivere og derved Nøde dem til at nøjes med en mindre Løn, end der er fastsat fra Rigsdagens Side, da Vederlaget blev fastslaaet. For Retsbetjentene er det naturligvis ikke blot en Behagelighed, men ogsaa en Fordel, thi de faa derved Lejlighed til at skabe sig undertiden endogsaa ret betydelige ekstraordinære Indtægter. For dem betyder det i det hele det samme som en Lønningsforhøjelse; ofte en meget stor Lønningsforhøjelse. Det er naturligt, at Udgifterne til Kontorhold ikke skulle afholdes af Retsbetjentene selv, men det er ogsaa naturligt, at de afholdes af Skatskassen. Ogsaa af den Grund er det naturligt og rimeligt, at hvis det ikke var saa, vilde man være udsat for, at den Betjening, som blev Jurisdiktionens Beboere til Del fra Herredskontorets Side, i mange Tilfælde vilde blive mangelfuld. Paa den anden Side er det lige saa rimeligt, og Befolkningens moralske Sans er kun tilfredsstillt derved, at Retsbetjenten ikke skal have Adgang til ved Overenskomst med Personalet at skaffe sig en ekstraordinær Indtægt. Cirkulæret gaar jo egentlig ud paa, at noget saadant er tilladeligt inden for det Tidsrum af fem Aar, for hvilket Revisionen gælder. Hvad der spares af den én Gang fastsatte Sum, kan Retsbetjenten stikke i sin egen Lomme, og det er selvfølgelig det svage Punkt ved Cirkulæret. Den Betryggelse, som skulde ligge deri, at der hvert Aar skal indsendes Indberetning fra Retsbetjenten og at han paa denne Indberetning ikke maa opføre anden Udgift end den, der virkelig er udlagt af ham til Kontorhold, er meget mangelfuld. Den vil føre til højst urimelige Forhold, som det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds ogsaa paaviste, og som jeg derfor ikke skal opholde mig ved. Hvis det er umuligt at gennemføre en anden Ordning, saa længe man har disse femaarige Revisioner, synes det mig at være paa Tide, at Rigsdagen tog under alvorlig Overvejelse, om det ikke var muligt at finde en anden Ordning. Det er højst uheldigt over for Befolkningen, der gerne skulde se med Tillid og Agtelse til sine Retsbetjente, at disse netop faa en Slags Frihed til at lave sig en ekstraordinær Indtægt. Det er noget, Befolkningen i det hele taget ikke kan se med milde Øjne paa. Den finder det stridende mod den ophøjede Stilling i Samfundet, Retsbetjenten beklæder, at han, som skulde værne

om Retten og om Lovenes Efterlevelse, tillader sig noget sligt, noget, han maatte paa det skarpeste fordømme, naar en Privatmand blev anklaget derfor, og Sagen kom til at foreligge for hans Kendelse. Jeg kunde tænke mig en Ordning, som var noget bedre, nemlig den, at de to Fuldmægtige, som i Reglen ere paa Herredskontorerne, fik en bestemt Løn fastsat fra Statens Side. Derved vilde i hvert Fald det være vundet, at disse Fuldmægtige ikke i den Grad, som Tilfældet er nu, vilde være henviste til at skabe sig Indtægter ved at udføre private Forretninger. For Øjeblikket er Forholdet det, at navnlig Førstefuldmægtig optræder som Konkurrent med Sagførerne paa Stedet, og af Sagførere have vi flere end nok i Forvejen. De ere snarere til Plage end til Tjeneste for Befolkningen, i saa stort Antal optræde de. Det er ingen Nytte til at faa Fuldmægtigene paa Herredskontorerne til at deltage i det Stykke Arbejde at udsuge og pine Befolkningen.

Dette Forhold med Kontorholdsvederlagene har i min Valgkreds vakt en ikke ubetydelig Opmærksomhed. Stedets Herredsfoged er Hr. Krarup, og han skal netop tillade sig, efter hvad der er berettet mig, stor Frihed i Retning af at træffe Akkord med sine Fuldmægtige og Skrivere, saa at det har været muligt for ham — saaledes lyder i alt Fald Anklagen imod ham — at skabe sig en ekstraordinær Indtægt paa saadan noget som 1500 Kr. om Aaret. Det er selvfølgelig vanskeligt at angive det Tal, som er det rigtige, men det er den almindelige Opfatte, at saa meget skal det være, og det finder man i væsentlig Grad anstødeligt. Desuden skal det ogsaa være Tilfældet, at hans Udgifter f. Eks. til Befordringsgodtgørelse, i ethvert Fald i et Tilfælde, har været beregnet for højt, man paastaar at kunne bevise, at han har krævet Godtgørelse for Vognleje, som ikke er udbetalt af ham, og jeg har Grund til at tro, at i hvert Fald dette Spørgsmaal bl. a. trænger til Undersøgelse. I øvrigt er der adskilligt ved Borgmester Krarups Optræden som Embedsmand, som vækker Misnøje blandt den Befolkning, hvis Retsbetjent han er. Han faar saaledes aarlig et Honorar fra Grevskabet Tranekær paa saadan noget som 10 Favne Brænde. Det er naturligvis behageligt for Herredsfogden at modtage en saadan Gave hvert Aar, der er af ikke ubetydelig Værdi, men Befolkningen paa Langeland er ikke tilfreds med denne Udveksling af venskabelige Tilkendigelser mellem Herredsfoged Kra-